

Nu pot vorbi!
Nu da mesaje, nu suna!
Doar vino!

K.L. Slater

ĂCEST MESĂJ Ă FOST ȘTERS

ROMAN

NICULESCU fiction

www.cartepedia.ro

K.L. Slater

ĂCEST MESAJ Ă FOST ȘTERS

Traducere:
Maria-Teodora Apostol

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România, cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SLATER, K.L.

Acest mesaj a fost șters / K.L. Slater; trad.: Maria-Teodora Apostol. -
București: Editura Niculescu, 2026
ISBN 978-606-38-1276-7

I. Apostol, Maria-Teodora (trad.)

821.111

© K.L. Slater, 2024

The moral right of the author has been asserted.
First published in Great Britain by Penguin Michael Joseph 2024.
Published in Penguin Books 2024

Titlu original: *MESSAGE DELETED*, by K.L. Slater

© Editura NICULESCU, 2026

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România
Telefon: 0724 505 380
E-mail: editura@niculescu.ro
Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU fiction este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro
Comenzi e-mail: club@niculescu.ro
Comenzi telefonice: 0724 505 380

Redactor: Dragoș Ghițulete
Tehnoredactor: Lucian Curteanu
Design copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-1276-7

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.
Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.
E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.testofenglish.ro

Prolog

Iunie

Cifrele roșii de pe ceasul lui arată ora 23:01. Casa se află în West Bridgford, o suburbie plină de verdeață, situată chiar la sud de Nottingham, genul de zonă descrisă adesea ca fiind „extrem de căutată” de agenții imobiliari.

Locuitorii acestei părți înstărite a orașului se află în siguranță în fortărețele lor de cărămidă, cu plasmele lor și cu frigiderele în stil american. Pe aleile bine îngrijite stau parcate mașini scumpe, în timp ce sisteme sofisticate de alarmă așteaptă să fie activate. Lucrurile care îi fac să se simtă în siguranță. De neatins.

Privește familia aflată înăuntru deja de treizeci de minute, din spatele unor tufișuri și arbuști care oferă o barieră bună față de drum. Norii groși acoperă complet luna, care, crede el, este trecută de primul pătrar, oferindu-i în dar un înveliș întunecat, încurajator.

Vremea a fost toridă. După o zi petrecută pe drum, este asudat și disperat după o bere rece. În mod ideal, ceva mai tare. Acum, căldura insuportabilă a scăzut, lăsând loc unei nopți blânde, potrivită pentru sarcina care urmează.

Își ajustează ochelarii cu vedere nocturnă și verifică zona din jurul casei. Nicio mișcare. Singurul incident de până acum a fost un *bull terrier* aflat în plimbarea lui târzie care i-a simțit mirosul. Animalul mârâise, adulmecase prin tufiș, iar el înlemnise, ținându-și răsuflarea, până ce stăpânul înjurase și trăsesese câinele înapoi.

Proprietatea care îl interesează este ceva mai mică și mai puțin impresionantă decât celelalte de pe stradă. O potecă îngustă, curată, se întinde către cele câteva trepte pavate care duc la ușa de la intrare. Aproape că te invită să intri... Dar știe că nu ar fi bine primit. Peluza din fața casei este tivită cu borduri îngrijite, pline de plante. A smuls o frunză din tufa de laur atunci când a trecut pe lângă ea mai devreme. Acum, îi desface pelița moale și lucioasă și o freacă între degete, inspirând mirosul dulce și delicat al unei grădini englezești care și-ar fi dorit să fie a lui. În curând va merge în spatele casei, dar asta este o cu totul altă poveste.

A petrecut ore bune în această grădină din spate, năpădită de buruieni. Cunoaște obiceiurile familiei aproape la fel de bine ca pe ale lui. Modul în care femeia aprinde lămpile care imită sticlăria art-deco după ce se întunecă, inundând camerele de la parter într-o lumină plăcută. Uneori, după ce copilul s-a dus la culcare, ei lasă televizorul să meargă și își toarnă câte un pahar. Uneori beau doar cafea, alte dăți poate un deget, două de băutură ceva mai tare.

Poate că începe într-un mod prietenos, dar aproape întotdeauna se sfârșește cu priviri acuzatoare și chipuri înverșunate, furioase.

Weekendul trecut au aprins grătarul pe o mică porțiune pavată aflată în mijlocul buruienilor. El a așteptat până aproape

de miezul nopții înainte să poată intra prin grădina din spate și, din umbră, i-a observat pe cei doi în living.

Mai devreme în acea zi își duseseră copilul la o petrecere în pijamale, acasă la un prieten, la vreo cincisprezece minute de mers cu mașina, așa că erau singuri. Era clar că băuseră prea mult. Ușile franțuzești erau întredeschise și muzica de la începutul anilor 2000 continua să răsună. Până atunci se familiarizase cu perimetrul grădinii și a evitat cu ușurință să declanșeze senzorii de mișcare de la luminile de afară.

Se apropiase, folosind tufișurile ca adăpost. O lampă scâldea camera lungă într-o lumină discretă. Două canapele din piele cenușie străjuiau, de-o parte și de alta, un covor marocan, din lână bej, ornamentat cu romburi gri-cărbune. În capătul încăperii, corpurile de bibliotecă de un alb strălucitor flancau un șemineu decorativ.

Femeia se dezbrăcase în lenjerie și începuse să danseze prin cameră, luând înghițituri mari din ginul tonic. Răsese și își ștersese neatentă bărbia umedă cu mâna, făcând niște mișcări sugestive. Soțul ei o urmărise cu o privire ciudată pe chipul umbrat: un amestec straniu de dorință și ceea ce părea a fi repulsie.

Se întinsese, îi prinsese mâna ca să o tragă mai aproape, dar ea se desprinsese de el nepăsătoare, întorcându-i spatele. Atunci el se ridicase și îi prinsese ambele mâini la spate ca și cum ar fi prins un fluture, îi desfăcuse sutienul și o posedase pe covor. Cu luminile aprinse, cu ușile deschise. El păruse complet nepăsător la orice și oricine s-ar fi aflat în jurul lor, dar ochii ei rămăseseră deschiși, holbându-se la tavan fără să clipească până ce totul se termină.

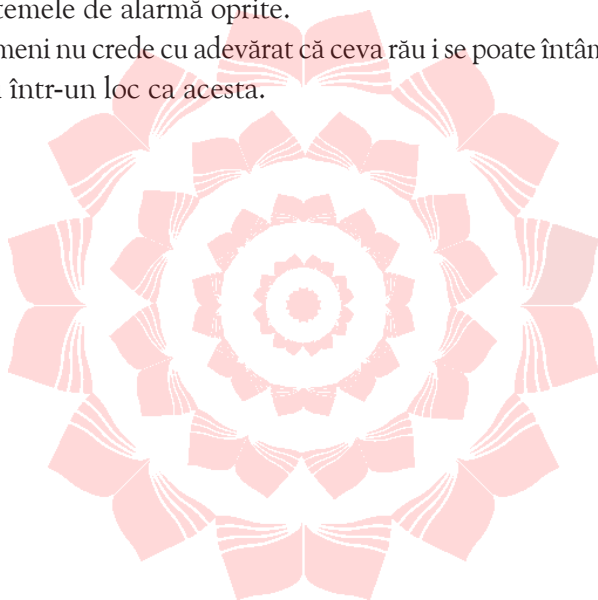
Prima lui reacție fusese una de dezamăgire. Înainte avusese o părere bună despre ea. În orice caz, comportamentul lor îl

convinsese și mai tare că făcea ceea ce trebuie. Îl convinsese de faptul că avea să ia ceea ce voia în ciuda a ceea ce ar fi putut să-l coste.

Ora 23:08.

Vara îi face pe toți mai puțin vigilenți, nu-i așa? Soarele, băutura, starea generală de bine, senzația de viață trăită la maxim. Atât de des se întâmplă ca ușile să rămână descuiate, iar sistemele de alarmă oprite.

Nimeni nu crede cu adevărat că ceva rău i se poate întâmpla. Nu într-un loc ca acesta.

I

Saffy

Joi

Saffy intră în recepția sediului companiei Glasswork IT și așteaptă ca recepționera să-și termine apelul. În spatele biroului curbat, din lemn gălbui, un ceas Karlsson atârna pe perete. Saffy a ajuns cu cinci minute mai devreme pentru interviu – obiectivul fusese de zece minute, dar autobuzul întârziase.

— Saffy Morris, spune ea atunci când recepționera lasă telefonul jos. Am un interviu pentru poziția de manager de baze de date la ora unu.

Lui Saffy i se pare că femeia are în jur de treizeci de ani. Are părul blond, prins la spate într-o coadă îngrijită și buze foarte pline. În timp ce caută detaliile interviului în calculator, Saffy privește în jur la renovările făcute cu mult gust. Se vede o fereastră mare, arcuită, cu multe geamuri mici, pătrate și un tavan înalt care permite luminii naturale să încălzească bucățile de zidărie expuse.

— Gata, am găsit, spune recepționera. Luați un loc, o să vă cheme atunci când sunt gata.

Saffy ignoră canapelele mari, moi și alege un fotoliu confortabil aflat în colț, de unde poate vedea ușa. Își lasă geanta jos, pe podeaua lucioasă de lemn și își netezește rochia.

Ridică geanta și și-o așază în poală. Două minute se scurg încet și Saffy se imaginează lucrând în acest loc. Se lipește de spătarul fotoliului elegant, își întinde degetele de la picioare, lipindu-le de pielea pantofilor cu toc cui bleumarin pe care i-a împrumutat în urmă cu o săptămână de la Leona. Sunt mai mici cu jumătate de număr, dar mai eleganți decât orice altceva din garderoba ei.

Prin fereastra înaltă, arcuită, cerul pare mohorât. Înăuntru e cald. Se gândește să își dea jos jacheta, dar va fi răvășită toată dacă o vor chema brusc la interviu.

Își scoate telefonul și deschide notițele pe care și le-a făcut despre companie ca să se concentreze pe interviu.

E surprinsă atunci când telefonul mobil i se aprinde brusc în mâini și numele fostului ei soț apare pe ecran. Nu mai e nimeni pe hol, dar Saffy se ridică și merge spre o mică firidă. Departe de zona principală de așteptare și de biroul de la recepție.

— Neil? E totul în regulă?

— Da, totul e în regulă aici. Fox e bine. Am sunat ca să văd cum ești, cum stă treaba cu locul de muncă.

— Oh, știi și tu.

Se scarpină cu unghiile de-a lungul brațului alb, lăsând în urmă dâre roșii.

— De fapt, chiar acum sunt la un interviu. Un loc care se numește Glasswork IT. Pe strada King. Îl știi?

El se învionează.

— Chiar? Nu-l știi, dar mult noroc. Un moment de tăcere, iar apoi zice: Ascultă, m-am tot gândit la ce ai spus. Despre Fox.

Recepționera îi aruncă o privire, iar Saffy îi întoarce spatele și se uită în sus, la fereastra arcuită, imaginându-și ploaia de vară care va cădea curând peste tot orașul.

— Vrei să spui... Poate să vină la mine weekendul ăsta?

— Vreau să spun că poate ai dreptate. Neil face o pauză. Problema e... Dacă vine la tine o să fie o schimbare destul de mare la programul tău obișnuit de duminică. Asta e ce mă îngrijorează.

— Sunt pregătită, Neil.

Saffy a tot încercat să-l convingă de luni de zile, iar acum se simte atât de aproape de succes încât aproape că tremură.

Neil tace, așa cum face de fiecare dată când are de luat o decizie importantă. Fusese unul dintre lucrurile care o exasperaseră până atunci. Trebuie să petreacă niște timp de calitate cu Fox și simte o urmă de panică la gândul că Neil s-ar putea răzgândi și s-ar putea retrage. Asta ar putea fi ultima ei încercare de a-l convinge.

— Dacă mi s-ar părea că e peste puterile mele, aș fi sinceră și ți-aș spune, Neil. Știi că aș face-o.

Dar probabil că el *nu știe*. De când s-au despărțit, amândoi s-au întors la viețile de dinainte, pe când erau destul de multe lucruri pe care nu le știau unul despre celălalt. Pe vremea când a existat o atracție care a izbucnit între ei ca un foc de artificii.

Ca să-i facem dreptate lui Neil, el nu este obligat să-i permită lui Saffy să stea cu Fox nici măcar o zi pe săptămână. El a primit custodia deplină în urmă cu doi ani, atunci când fiul lor abia împlinise un an.

Pe atunci, Saffy nu știa cum avea să-și poarte singură de grijă, darămite unui copil mic. Neil îl luase pe Fox fără nicio ezitare, iar ea îi fusese recunoscătoare pentru că, deși au fost perioade mari de timp în care a petrecut zile întregi în pijamale, urmărind seriale în mod obsesiv, neștiind dacă e zi sau noapte, n-a existat nici măcar un singur moment de îndoială în mintea

lui Saffy în privința faptului că fiul ei merita ceva mult mai bun decât era ea în stare să-i ofere. Cicatricile erau adânci și o schimbaseră în mod definitiv din interior.

În acele zile, Leona a fost cel mai puternic sprijin al ei. Prietena ei cea mai bună nu s-a oprit niciodată din a încerca să o scoată pe Saffy din groapa neagră și adâncă care amenința să o înghită cu totul. În aceste ultime luni, Saffy încercase să facă același lucru pentru ea. Dar știa că ceva era în neregulă. O știa pe Leona îndeajuns de bine încât să vadă cu ușurință dincolo de banalitățile de genul „totul e bine”.

Și apoi, săptămâna trecută, Leona i-a povestit prin ce trecea cu adevărat cu Ash. Iar acum, într-un final, Saffy înțelege efortul pe care prietena ei trebuie să-l fi făcut ca să i se confeseze.

Decizia tribunalului de a-i oferi lui Neil custodia lui Fox a fost factorul declanșator care a forțat-o pe Saffy să obțină ajutorul de care avea atât de mare nevoie. Șase luni au trecut ca printr-o ceață, dar odată ce medicul de familie a fost mulțumit de modul în care ea s-a obișnuit cu tratamentul, iar ea a găsit un program de terapie, Neil i-a permis să-l vadă pe Fox în fiecare săptămână, sub forma unei vizite supravegheate duminică după-amiaza, acasă la mama lui.

— Deci am putea să încercăm și să vedem cum merge? Încă nu e nimic bătut în cuie, îi spune acum lui Neil. Tot ce-ți cer este să-mi oferi o șansă.

Atunci când sănătatea ei s-a îmbunătățit, Saffy a început să lucreze ca barmaniță. Doar pentru câteva ore pe săptămână la o cafenea din apropiere, înainte să caute un loc de muncă cu normă întreagă. Neil îl aducea pe Fox la ea acasă duminica, iar Saffy stătea cu el nesupravegheată. De fiecare dată profita la maxim de acest timp. Făceau fursecuri și

prăjituri și se îndopau până li se făcea rău. Pictau cu degetele desene în culori țipătoare pe foi mari de hârtie, așezați direct pe podeaua din bucătărie, iar apoi tapetau pereții cu ele. În zilele mai călduroase, făceau un picnic cu limonadă de casă în parcul din cartier și mâncau pe o pătură veche în carouri întinsă pe iarbă.

Neil nu e obligat să îngăduie toate acestea, dar o face. Iar în ultimele luni, de când are un program mai încărcat la muncă, în loc să-i ceară logodnicei lui, Mira, să-l ajute, s-a întors la Saffy. Înapoi pe picioare, cu un loc de muncă și cu o locuință decentă închiriată, Saffy a început să-l ia pe Fox de la grădiniță în fiecare joi și să ia ceaiul cu el înainte ca Neil să vină să-l ia după muncă, după ora șase. Îl adoră pe Fox. „Nu mai vreau copii”, i-a spus lui Saffy. „Nu pot să-mi imaginez că aş putea iubi un alt copil așa cum îl iubesc pe Fox”.

— Bine atunci, hai să facem o încercare, spune Neil. Dacă promiți că o să-mi spui dacă începi să simți că e prea mult.

— Da, o să-ți spun. Normal că o să-ți spun.

E udă de transpirație pe spate și îi tremură mâinile.

— Ok, o să-l aduc sâmbătă la prima oră și o să-l iau duminică după-amiază.

— Mulțumesc.

Vrea să mai spună ceva despre cât de mult înseamnă asta pentru ea, dar ratează momentul.

— Ne vedem mai târziu.

Apelul se încheie și Saffy simte un zâmbet încălzindu-i chipul ca o rază de soare. Se gândește că așa se simt oamenii atunci când lucrurile revin la normal în sfârșit. Atunci când treci peste toate cele cu care te lovește viața și reușești să te târăști până la capătul celălalt.

Și mai e și joi, iar asta înseamnă că îl va lua pe Fox de la grădiniță mai târziu. Se pare că e o zi bună până la urmă.

— O să te cheme înăuntru în curând.

Saffy aruncă o privire la ceas, dincolo de recepție. Comisia a întârziat zece minute. Dar nimic nu o mai poate întrista pe Saffy acum și are nevoie de acest loc de muncă. Se întoarce la locul ei. A venit astăzi la interviu nu pentru că e șomeră, ci pentru că locul ei de muncă actual ca manager de baze de date este reevaluat pentru că are loc o reorganizare a companiei. Faptul că și-a recăpătat viața depinde de jobul ei cu normă întreagă, așa că e îngrijorată.

Clipește și se străduiește să-și ia gândul de la noaptea aceea. Ar vrea să o sune pe Poppy, dar la douăzeci și doi de ani – cu unsprezece ani mai mică decât Saffy – sora ei este din ce în ce mai iritată atunci când Saffy o sună dimineața și seara ca să se asigure că e bine.

Privește în jur, căutând ceva care să o distragă, iar ochii i se opresc pe recepționera care privește cu atenție la ecranul calculatorului ei. Iar apoi zărește avizierul de pe peretele din capăt și foaia mare, printată, prinsă în margine.

Este unul dintre acele afișe la care tot evită să se uite în ultimele săptămâni. Cele pe care poliția le-a lipit prin tot orașul, avertizându-i pe oameni să fie vigilenți după ce câțiva pensionari au fost atacați în casele lor. Nu-i ia mult lui Saffy să-și amintească de trauma ei, iar acum pare că orașul este inundat de un val de criminalitate. Se așază picior peste picior și începe să se bâțâie. Nu poate să-și ia privirea de la scrisul cu font mare, negru care îți sare în ochi dintre cele două colțuri îndoite.

RECUNOAȘTEȚI ACEST BĂRBAT?

Au doar o imagine neclară, pixelată. O figură impunătoare, îmbrăcată în negru. Are fața întoarsă de la cameră în timp ce se grăbește să dispară. Ar putea fi oricine, dar această imagine de pe camerele de supraveghere este cel mai bun indiciu de până acum.

ȘFATUL POLIȚIEI

O listă de sugestii. Oricine citește știrile le știe pe de rost.

Încuiati ușile.

Îi spusese să le țină încuiate.

Țineți-vă telefoanele aproape.

Sora ei își lăsase telefonul pe noptieră.

Activați alarma casei dacă dețineți una.

Saffy își simte inima bătând de să-i spargă pieptul.

Nu existase nicio alarmă.

Râsete înăbușite se aud de dincolo de ușa închisă a încăperii unde se țin interviurile. Sună de parcă cuiva îi merge foarte bine acolo, înăuntru. Saffy caută în geantă după sticla de apă, luând o gură înainte să o lase înapoi. Ecranul telefonului se aprinde din nou. Temându-se că e Neil care îi spune că s-a răzgândit, trage aer în piept și verifică ecranul. Niciun mesaj de la Neil, în schimb apare o notificare pentru trei mesaje de pe WhatsApp. Toate de la Leona. Se încruntă și citește mesajele, o dată, de două ori.

Nu pot vorbi

Nu-mi scrie și nu mă suna

Doar vino te rog

Trei mesaje scurte, trimise în grabă.

Nu pot vorbi... Nu-mi scrie și nu mă suna...

Doar vino te rog

Firicelul tensionat de frică, pe care îl duce peste tot cu ea, se despică înăuntrul ei. Poate să simtă pericolul picurând din fiecare cuvânt pe care l-a scris Leona. Lucrurile oribile pe care i le-a spus lui Saffy săptămâna trecută despre căsnicia ei. Modul în care arăta, de parcă se stingea chiar în fața lui Saffy. Slăbește strânsoarea, telefonul alunecă și îi cade în poală.

— Cred că sunt aproape gata acolo, spune recepționera. Îmi pare rău pentru întârziere.

**Nu-mi scrie și nu mă suna
Doar vino te rog**

Saffy ridică privirea și o aprobă nesigură.

Atunci când ia din nou telefonul și se uită înapoi la ecran, șirul de mesaje încă este deschis, dar ceva s-a schimbat. Iese din aplicație și o deschide din nou ca să încerce să recupereze cuvintele, dar mesajele nu mai există.

În locul lor se află doar trei rânduri scurte.

**Acest mesaj a fost șters.
Acest mesaj a fost șters.
Acest mesaj a fost șters.**

Saffy

Saffy se ridică și își flutură telefonul ca să-i atragă atenția recepționerei.

— Scuze, trebuie să ies puțin ca să dau un telefon urgent. Sprâncenele arcuite se ridică.

— Probabil că o să vă ratați șansa dacă faceți asta.

Saffy e pe cale să o ignore atunci când își amintește ce scria în mesaje.

Nu pot vorbi... Nu-mi scrie și nu mă suna

Încearcă să își încetinească respirația, să-și oprească gândurile. Simte un vârtej fierbinte care o cuprinde, pârlolindu-i pieptul și gâtul.

Saffy trage adânc aer în piept. Ar putea fi o explicație simplă. Ar putea fi o glumă, o toană stupidă, iar Leona să fi trimis mesajul din greșeală. Apoi l-a șters repede, sperând că Saffy nu îl va vedea. Poate că nu e nimic.

Dar apoi se gândește din nou la ceea ce i-a mărturisit Leona săptămâna trecută la bar, atunci când i-a spus în sfârșit adevărul despre ce îi făcea Ash. Prin ce o făcea să treacă zi de zi. Acesta e momentul în care panica pe care Saffy a tot ascuns-o iese la iveală.

Ușa sălii de conferințe se deschide brusc și ies doi bărbați. Vorbesc în timp ce își strâng mâinile, cel mai tânăr râzând

tare, arătându-și dinții surprinzător de albi. Bărbatul mai în vârstă poartă un costum bine croit, de culoare bleumarin și se uită la o hârtie pe care o ține în mână.

— Saffy Morris? spune el, ridicându-și privirea în timp ce celălalt candidat pleacă. Îmi pare rău că v-am lăsat să așteptați.

Saffy ezită. Oare ar fi mai bine să plece și să o găsească pe Leona sau să rămână și să facă tot ce poate ca să obțină acest loc de muncă? Își strecoară telefonul înapoi în geantă. Nu-i poate răspunde Leonei la mesaje acum și poate că acesta e un lucru bun.

— Domnișoară Morris?

Saffy chiar are nevoie de acest loc de muncă. Are nevoie de el ca să-și poată plăti facturile și ca să rămână fără nicio datorie. Ca să se mențină pe linia de plutire astfel încât să poată avea grijă de fiul ei. Se ridică în picioare.

— Mulțumesc, răspunde ea și îl urmează pe bărbatul în costum dincolo de recepție, spre sala pentru interviuri.

Picioarele o duc tot înainte, dar capul începe să i se învârtască. Pe cine păcălește? Leona nu ar trimite niciodată un asemenea mesaj doar ca să facă o farsă. De fapt, nu i-a trimis niciodată lui Saffy asemenea mesaje urgente de când sunt prietene.

— Luați loc, spune el, deschizând ușa și făcându-i semn să intre. Sunt David Dewsbury, directorul general al companiei Glasswork IT, iar aceștia sunt doi dintre colegii mei. Directorul nostru de resurse umane...

Vocea se stinge pe măsură ce Saffy se întoarce în noaptea în care a ieșit în oraș cu Leona, săptămâna trecută. Atunci când urmau să plece, Leona se întinsese ca să ia ceva de sub masă. Mâneca i se ridicase și lăsase la vedere o mică înșiruire de vânătăi în jurul încheieturii ei subțiri. Semnele erau pe

trecute și arătau ca niște pete fine de cerneală neagră-albăstruie. Arătau de parcă se aflau acolo de ceva vreme.

Directorul își dregе vocea, iar ea își dă brusc seama că încă se află în picioare și că în încăpere s-a lăsat o tăcere mormântală.

— Sunteți în regulă, domnișoară Morris?

Femeia și cei doi bărbați o privesc lung. Încă nu a devenit conștientă de existența lor. A încetat să le acorde atenție, ca și cum nici nu s-ar afla acolo.

— Domnișoară Morris, vă simțiți bine?

O cuprinde greața și se sprijină de spătarul unui scaun.

— Îmi pare tare rău, spune ea. Nu mă simt prea bine. Cred... Cred că trebuie să plec.

Directorul se încruntă.

— Poftim?

Ceilalți membri ai comisiei așteaptă, tăcuți și nemișcați.

Iar Saffy fuge din cameră.

În secunda în care este din nou afară din clădire, își verifică telefonul, dar nu a mai primit niciun mesaj. Leona a rugat-o să nu o sune și să nu-i scrie, doar să meargă acasă la ea. Și cea mai rapidă modalitate este cu un taxi.

Ploaia ce amenința să vină atunci când ea a ajuns cade acum în rafale dese. Nu are umbrelă așa că, în câteva secunde, părul ei castaniu, lung până la umeri, i se lipește de față și de frunte. Rochia și jacheta sunt deja ude și trage de materialul care i se lipește de piele.

Începe să alerge spre stația de taxiuri din capătul străzii, trecând pe lângă un chioșc de ziare. Încetinește și aruncă o privire la titlurile după-amiezii din presa locală. Nu citește știrile, un alt truc ca să țină sub control amintirile.

Un bărbat o împinge și bombăne niște scuze iritate. Își întoarce privirea de la chioșc, cu ploaia răpăind pe chipul ei în timp ce își revine, își amintește încotro ar trebui să se îndrepte.

Leona. Trebuie să o vadă, trebuie să se asigure că ea și Rosie sunt în siguranță.

Atunci când ajunge în stația de taxiuri, acolo se află deja câțiva oameni care așteaptă. Tremurând, se adăpostește sub acoperișul din metal și plastic, întorcându-se cu spatele la ploaie. În apropierea ei așteaptă o mamă tânără cu băiețelul ei. Are părul roșcat și poartă cizme de cauciuc albastre, cu Paddington. Pare să aibă cam trei ani, aceeași vârstă ca Fox.

Copilul plictisit devine interesat de Saffy, de parcă poate simți atmosfera tensionată care o înconjoară. Se desprinde de mama lui și se așază chiar în fața ei, holbându-se în gol la ciorapii și pantofii ei stropiți de noroi.

— Trebuia să-mi fi luat și eu cizmele de ploaie, așa ca tine, îi spune ea, făcându-l pe băiețel să se întoarcă și să se dea înapoi lângă mama lui, ascunzându-și chipul în poala ei. Mâna ei se așază liniștitor pe creștetul băiatului, iar un zâmbet palid îi arcuieste ușor colțurile gurii.

Saffy strânge din degetele de la picioare și simte plescăitul apei de ploaie de-a lungul cusăturii de la ciorapi. Își coboară privirea și observă cum degetele i se încolăcesc unele într-altele. Într-un colț al adăpostului, o grămăjoară de gunoi s-a strâns de-a lungul timpului. Chiștoace de țigări, noroi, resturi de ziare.

Oamenii îi tot aruncă priviri, simțind atmosfera neplăcută pe care ea o emană și care îi face să se îndepărteze de ea.

Și pur și simplu, respirația i se oprește în gât și e din nou acolo. Cu chipul lui lipit strâns de al ei. Gâfâind ca un câine.

Respirația lui fierbinte. Mirosul lui acru, murdar.

Saffy

Un taxi parchează în stație, iar Saffy se repede spre el. Nu e rândul ei. Alții au fost aici înaintea ei, dar trebuie să plece. Trebuie să plece în acest moment ca să scape de amintirile care o copleșesc. Nu doar de cele cu atacul, ci și de cele de dinainte. De rușinea pe care o duce cu ea ca pe o piatră de moară în fiecare zi.

Nu o poate lua pe acea cale. Nu azi.

Nimeni nu se împotrivește când ea o ia înainte. Chipuri goale o privesc în tăcere în timp ce se urcă în mașină.

Îi dă șoferului adresa Leonei și își verifică telefonul. Niciun mesaj.

Înăuntru, taxiul este uscat și călduros în ciuda urmelor umede de pantofi de pe podea. Ușa se închide în urma ei cu un zgomot greoi, liniștitor, în timp ce ea se lasă pe spate și închide strâns ochii. Fiecare mușchi, fiecare tendon de pe gâtul și de pe umerii ei este încordat și dureros.

Șoferul îi aruncă o privire din oglinda retrovizoare – ochi albaștri și un ten bronzat, bătut de soare și o rețea de riduri adânci, șerpuitoare în colțul fiecărui ochi. Își întoarce privirea, se uită lung în gol, repetând în minte conținutul mesajelor șterse ale Leonei.

...Nu-mi scrie și nu mă suna...

Saffy trebuie să-l ia pe Fox de la grădiniță la trei și un sfert așa că trebuie să-și ia o marjă de timp. Faptul că merge acasă la Leona este decizia corectă, acum știe asta. Leona n-ar fi apelat niciodată la ea dacă nu ar fi fost vorba de ceva important.

S-au îndepărtat puțin în ultimii doi ani, dar Saffy încă își cunoaște prietena mai bine decât oricine altcineva. O cunoaște pe Leona, știe despre urmele ascunse ale unei copilării chinuite, petrecută în mare parte în plasament. Știe că prietena ei nu ar glumi în felul acesta. Nu după tot ceea ce au îndurat împreună.

Este trecut de prânz și drumul este mai aglomerat decât s-ar fi așteptat. Oamenii sunt nerăbdători se meargă acasă. Poate că au citit și ei știrile și și-au dat seama că orașul nu este un loc sigur.

În sfârșit, șoferul intră pe strada Leonei. Îi întinde o bancnotă de douăzeci de lire și îi spune:

— Este bine aici, mulțumesc.

Afară, ploaia s-a transformat în burniță. Aerul e rece, iar Saffy rămâne un moment sub cerul plin de nori groși, cenușii, uitându-se la vila cu ziduri de cărămidă roșie a Leonei. Cumpăraseră această casă la scurt timp după nuntă, iar Leona îi mărturisise că a petrecut multe nopți nedormite cu gândul la creditul ipotecar imens pe care au fost nevoiți să îl ia.

— Vechea mea casă era mult mai ieftină, dar Ash nu a vrut să locuim acolo. A vrut ceva mai mare. Ceva mai sofisticat.

Saffy a mai venit în vizită aici de câteva ori în ultimul an, încercând să mențină legătura cu prietena ei cea mai bună și fina ei. În cele din urmă, și-a dat seama că îi făcea probleme Leonei pentru că Ash nu o voia acolo.

Dincolo de grădina din față se vede o peluză mică, îngrijită, cu răsaduri colorate plantate pe margine. Două mașini

sunt parcate pe alee. Se uită la ferestrele de la dormitor și la încăperea din față. Totul pare în regulă.

Urcă pe aleea pavată, aruncând o privire la mașinile pe lângă care trece. Poate vedea scaunele din față, îmbrăcate în piele bej, din BMW-ul de un negru lucios al lui Ash. Interiorul arată impecabil. Pe locurile din spate din mașina mică a Leonei, o Toyota Aygo portocalie, sunt împrăștiate sticle goale de apă și ceea ce pare a fi mapa de școală a lui Rosie.

Își apucă telefonul strâns. Nu a mai primit niciun mesaj de la Leona, dar Saffy se întreabă dacă nu ar fi cazul să o sune, acum că e aici. Să-i spună că e afară? Dar asta ar însemna să ignore instrucțiunile din mesajele șterse de Leona.

Nu pot vorbi... Nu-mi scrie și nu mă suna

Saffy se gândește să sune la poliție, dar apoi se întreabă ce le-ar spune. *Prietena mea mi-a scris niște mesaje și apoi le-a șters?*

Acum se află în fața ușii de la intrare. Trage adânc aer în piept și sună la sonerie. Dacă nu răspunde nimeni, o să meargă în spate. Dacă nu o să răspundă nimeni nici acolo, atunci o să o sune pe Leona, fără să mai țină cont de ceea ce i-a scris în mesaj.

Saffy trage de gulerul rochiei. Simte că se sufocă pe măsură ce momentul adevărului se apropie. Face un pas în spate și aruncă un ochi pe fereastra de la camera de zi, dar acolo nu e nimeni. Apasă din nou pe sonerie. O mașină trece pe drum, iar ea se întoarce instinctiv să o privească.

Șoferul o salută cu mâna și ea o recunoaște pe vecina Leonei, Tania, care a venit o dată la ceai pe vremea când Saffy venea mai des și mai regulat în vizită la noua casă. Dacă

va avea nevoie să fugă după ajutor, e bine de știut că Tania e acasă, chiar peste drum.

Apasă iar pe sonerie și cineva se aude strigând înăuntru. Nu într-un mod alarmat, ci în felul în care ai striga la cineva să meargă să vadă cine e la ușă. Saffy face un pas în față și împinge ușa în speranța că e descuiată, când aceasta se deschide brusc și Leona apare în fața ei. O privește pentru o secundă, apoi îi zâmbește:

— Saffy, tu ești!

Saffy o privește, așteptând să-i vadă ochii înroșiți, fața umflată sau mâinile tremurânde. Dar nu vede nimic din toate acestea.

Își întinde gâtul și aruncă o privire dincolo de umărul Leonei, în casă. Televizorul se aude de undeva dinăuntru, cu volumul dat prea tare. Mirosul de mâncare gătită plutește prin aer, acompaniat de clinchetul veselei din bucătărie. Pantofii sunt îngrămădiți în dezordine sub un calorifer, iar urme de noroi s-au uscat de-a lungul podelei de stejar laminat.

Leona se încruntă.

— E totul ok, Saffy? Pari... nu știu, puțin stresată.

— Ce s-a întâmplat? șuieră Saffy, îndeajuns de încet încât Ash să nu o poată auzi. Ieși puțin afară... Putem să stăm de vorbă în mașina ta?

Leona scutură din cap și râde fără tragere de inimă.

— Ce vrei să spui?

Se poartă normal, iar Saffy caută cu disperare un semnal non-verbal pe care ea i l-ar putea transmite, ceva care să-i ofere un indiciu tăcut. Leona poartă blugi mulați și o bluză lungă. O ținută pe care Saffy a mai văzut-o. Materialul bluzei, altădată strâns pe corp, e lăsat acum în jurul gâtului și îi atârână în pliuri largi în jurul șoldurilor. Are tălpile goale și unghiile

de la picioare vopsite roz. Brațele îi atârnă pe lângă corp, iar degetele de la mâini îi sunt ușor îndoite. Pare destul de relaxată, nu ca o femeie pregătită pentru ce e mai rău. Și în acel moment Saffy îl observă, semnul pe care îl tot aștepta. Leona nu poartă verighetă.

Leona se apleacă în față și privește dincolo de ea, spre drum.

— Nu s-a întâmplat nimic, nu-i așa? Fox e bine?

— Am primit mesajele tale, spune Saffy, cu o voce încă joasă. Am venit cât de repede am putut.

— Saffy, ești bine?

Leona aruncă o privire peste umăr, în casă, apoi întinde mâna și îi atinge brațul. Apoi spune:

— Îmi pare rău, Saffy, dar nu știu despre ce vorbești.

